

Visions-Partiet mener:

At vort landområde er umuligt at forsvare militært med de ressourcer vi har. Den 'ydre' grund, til at vi stadig eksisterer som land, er at de omgivne store samfund har set en fordel i at vi var selvstændige, dels på grund af vor beliggenhed som indgangen til Østersøen, dels fordi vi ikke har naturressourcer, der har været af værdi.

- De angreb, vi i fremtiden vil blive udsat for, vil enten være fra en overlegen angriber eller blive ført med økonomiske midler, der i sig selv kan være overvældende.
- Derfor skal vort militær alene kunne optræde som en politistyrke i international sammenhæng. Den neutralitetspolitik, vi førte i største delen af sidste århundrede, skal videreføres.
- Den USA dominerede alliance, der har ført til engagementet i Irak og Afghanistan, skal afsluttes og lignende alliancer skal ikke indgås fremover.
- Vore militærudgifter til en politistyrke skal reduceres kraftigt og pengene overføres til en uafhængig national fond, som skal anvendes til at kunne modstå økonomiske angreb mod de firmaer, banker og lignende, som arbejder i landet, og derved sikre et stabilt næringsliv under de kriser, vi kan forvente i fremtiden.

I denne baggrundsartikel fortæller vi om grundene til at Visions-Partiet mener således.

Må man ikke bruge vold?

Vi mener, at man principielt ikke bør anvende vold til at påtvinge andre noget som helst. Heller ikke til at påtvinge dem det bedste, man mener, man har f.eks. 'demokrati' eller 'markedsøkonomi' eller en 'holistisk grundindstilling'. Grunden er, at vi ikke mener, at personer eller stater har nogen væsentlig indsigt i, hvad der er bedst for andre. Både en person og en stat har nogle udviklingsprocesser, de skal gennemløbe og nogle erfaringer, som de bruger til navigering gennem deres udvikling, og sådan en udviklingsproces fremskyndes ikke gennem vold.

Griber man ind i en persons liv for at ændre personens måde at leve på, gør man det på basis af sit eget værdisystem, og chancen for at en sådan handling fører til andet, end at man selv bliver tilfreds, fordi man 'har gjort noget godt', er ret beskeden.

Samme argument gælder ved voldelige indgreb, som stater gennemfører i andre landområder. Som en afghaner sagde til en journalist: 'Bare I enten ville vinde over Taleban i en fart eller trække jer helt ud. For før I kom, levede jeg og min familie fint, med vores får. Nu kommer I om dagen og skræmmer fårene, så jeg ikke kan få dem på markedet, og om natten kommer Taleban og kræver får som min skattebetaling til dem'.

Eller kort sagt, det første der sker, når et landområde destabiliseres, er at lokalbefolkningen får

det værre. Og om de sidenhen får bedre forhold er rent held. I lokalområderne er der altid hierarkier, som sikrer forudsigelige magtbalancer, og disse hierarkier vil genetablere sig, med nye masker, når det ydre tryk forsvinder. Samtidigt opsamler de mennesker, der er involverede, nye erfaringer, og på et tidspunkt vil nye magtstrukturer etablere sig som led i en udvikling, men det kan meget vel tage årtier. Og dette kan sagtens ske uden voldelige indgreb udefra. Se f.eks. på begivenhederne i Tunesien i starten af 2011 og de tidligere 'blomsterrevolutioner' i Østeuropa og langt tidligere i Portugal.

Læg også mærke til, at Taleban bevægelsen oprindeligt blev støttet med våben og penge af USA, fordi USA så den som en modstand mod den sovjetiske besættelse. Altså, den oprindelige kim til Taleban bevægelsen var en national modstand, en frihedsbevægelse, som nu videreføres mod en anden fjende: USA.

Hvornår må man bruge vold?

Efter vor opfattelse stiller tingene sig anderledes, når en anden vil påtvinge en sin vilje. Som forholdende i dag er mellem levende væsener her på jorden, sker det tit. En god lære er at kigge på naturen. Du har muligvis set nogle af de spændende naturfilm, hvor man følger spirer eller koraller, der stræber efter bedst mulig plads, der hvor de er, og som skubber og puffer til de andre væsener omkring dem, for at komme frem og op. Man kan næppe tale om vilje her, men deres livskræfter prøver alle egoistisk at udtrykke sig på omgivelsernes bekostning. Går vi op i dyreriget, er det også lærerigt at kigge på solsorterne omkring foderbrættet. De skiftes ofte pænt til at jage hinanden væk. Mødes en gruppe hunde, der ikke kender hinanden, i parken, giver de sig ikke til at slås, men prøver hinanden af gennem rene pantomimer af kropspositioner for at nå til enighed om deres roller. Altså hvem der skal fange hvem, og hvilke kæppe og bolde de andre hunde godt må lege med. Kun hvis en hund ikke forstår sproget, kan det komme til bid. Ligeså gælder det mennesker, vi har også et rigt kropssprog og en mængde stemmelejer at gøre brug af foruden ordene, til at ordne vore indbyrdes forhold. Så vold i den forstand at søge at påtrykke andre sin vilje er, som forholdende er på jorden, en del af dagligdagen. Men det er også en del af dagligdagen, at alle levende væsener søger at minimere voldsanvendelse. Det er klogt nok, for anvendelse af vold har en indbygget mekanisme, der får den til at eskalere, og det er ikke givet på forhånd, hvilken af parterne, der får en fordel i den sidste ende, begge kan i princippet tabe. Værre står det til, når stater og kapitalinteresser møder hinanden. De reagerer i det store og hele mere primitivt end enkeltmennesker, og har som organisationer ikke noget indbygget instinkt, som får dem til at minimere voldsanvendelse. Den eneste begrænsning i volden mellem stater og kapitalinteresser ligger i de begrænsninger, som magteliterne i spidsen for dem, pålægger sig selv.

Fremover kan vi håbe, at viljen til 'vold' mellem stater og organisationer vil spire op af kærlighedens bløde jord, og ikke spire op af egoismen og så bagefter tage kærlighedens figenblad på, for at se 'anstændig ud'. Det kan vi alle hjælpe med til ved at prøve at påvirke de magteliter, vi selv kommer i nærheden af.

Kigger vi på vor egen lille verden, Danmark, som situationen er på jorden i dag, så må vi være forberedt på at komme i situationer hvor 'voldsanvendelse' i en eller anden form vil blive brugt, og har vi ingen magtmidler at sætte imod med, så er der en mulighed for at 'den danske stat' forsvinder fra verdenskortet. Vi vil så blive til et landområde eller en region i en anden struktur.

Sætter vi tingene lidt på spidsen, så er vor situation i praksis den, at verdens kapitalkoncentrationer

allerede har erobret os, og om befolkningen ønsker at sætte sig op herimod, vil fremtiden vise.

Lidt tanker om krigens væsen

Som verden ser ud i dag, har vi vold alle steder. Både fysisk og psykisk vold. Vold, set som at man med brug af overlegen magt søger at få andre til at rette sig ind efter ens eget værdisystem.

Denne vold udfolder sig både mellem personer og stater. Men igen, gennem de sidste par hundrede år er intensiteten af volden i det store og hele dalet noget. I 1700 tallet blev der dræbt en person om ugen i den lille søfartsby Helsingør. I 1800 tallet var det helt naturligt, at Storbritannien førte krig mod Kina for at tvinge landet til at importere og sælge opium. I Korea krigen blev general [Douglas MacArthur](#) afskediget, fordi han insisterede på at føre krigen ind på kinesisk territorium og anvende A-våben i denne forbindelse. Efter første verdenskrig blev folkeforbundet dannet i det håb, at staterne måtte kunne tale sammen i stedet for at føre krig, men samtidigt blev Tyskland afstraffet med gigantiske krigsskadeerstatninger, som destabiliserede landet og førte til 2.verdenskrig. FN har siden haft noget mere succes. Men den kolde krig kunne være blevet varm. Hvorfor blev den ikke det? Vi tror, at det var fordi staternes ledelser indså, at krig var for stor en risiko. Og de senere begivenheder på verdensscenen har da også vist, at selv krige, der føres af en overlegen stat, heller ikke kan gennemføres med succes. Sovjetunionens erfaringer med Afghanistan og USA's erfaringer med Vietnam, Irak og Afghanistan viser dette. Den dybere grund hertil er, at disse krige ikke blev ført som første verdenskrig, med hære i stillingskrig mod hinanden, men var/er krige mod landets befolkning. De store klassiske krige i dag vil blive udført med atomvåben og er derfor (forhåbentlig) en umulighed. De mindre krige vil blive ført mod befolkninger, der nu har et meget højere informationsniveau end tidligere. De kan derfor bedre sætte sig til modværge, så selv 'mindre krige' ikke bliver succesfulde.

Men hvad starter krige i dag? Vor påstand er, at de startes alene af økonomiske grunde, og grunden til at vi ikke ser flere krige er, at krige stadig er der, men at de nu føres med økonomiske midler. Og ikke så hyppigt af stater, men af store kapitalinteresser for at vinde råstoffer og markeder. Disse kapitalinteresser kan evt. bruge staten som en slags kulisser. Disse krige slår ikke folk ihjel eller lemlæster dem, men kan gøre dem fattige. Så volden i dag findes, men er blevet mere 'human'.

Økonomiske angreb kan man vanskeligt forsvare sig mod med klassiske våben. Det bedste forsvar er ikke at være attraktiv.

Dette kan man være på to måder. Ved at optræde som materielt fattig og uden råstoffer, eller ved at koble sig ud af det økonomiske system, hvilket ikke vil gøre en materielt rigere, men kan sikre en mod angreb.

Lidt historie

Historien lærer os, at vi i Danmark ikke er gode til at føre krig. Siden 1500 tallet har vi tabt alle de krige, som vi har startet, og konsekvent allieret os med den tabende part i de allianceforhold som vi har engageret os i. Det gælder også den nuværende regerings uheldige alliancer med USA rettet mod Irak og Afghanistan.

På denne baggrund kan det undre, at vi ikke er blevet opslugt af storebrødrene Sverige eller

Tyskland. Ser man igen lidt på historien, har det også været lige ved flere gange. Men konsekvent har andre stormagter lagt sig imellem ved fredsslutningerne. Det har de ikke gjort, fordi de specielt godt kunne lide os, men på grund af vores beliggenhed som døren til Østersøen.

Ifald Danmark var blevet en del af Sverige for tre hundrede år siden, ville det have betydet, at Sverige som stormagt kunne bestemme, hvem der havde adgang til Østersøen, hvilket hverken de tyske stater, England, Frankrig, Rusland, Polen eller handelsnationen Holland syntes var en gunstig situation.

På samme måde senere i historien. Her mente England og Frankrig i 1800 tallet ikke det var en god ide, at de tyske stater, samlet under Prøjsens ledelse, skulle inkludere det i så fald forhenværende Danmark som en del af Nordprøjsen. Vi kan altså takke både geografien og de historiske balancer mellem stormagterne for, at vi ikke har haft samme skæbne som Polen, Finland og de baltiske lande.

Hvad skal vi med militæret?

Tankerne i det forrige peger tydeligt på, at et land som Danmark ikke kan bruge militæret til noget. Vi er i samme situation som en due, der bliver angrebet af en duehøg. Vore ressourcer som et lille land er helt utilstrækkelige til at forsvare os mod en overlegen angriber. Vi kunne måske hævde os over for lande som Norge eller Letland, men som den politiske situation er i dag, så er det en komisk tanke. Den eneste rolle, vort militær kunne have, er at demonstrere, at vi gerne vil forsvare os, hvis vi bliver angrebet. Men de reelle angreb mod vort landområde vil i dag blive ført med økonomiske midler. Prøv f.eks. at overveje hvad det ville betyde for din arbejdsplads og resten af samfundet, hvis al udenlandsk kapital blev trukket ud af de danske firmaer, banker, pensionskasser og forsikringsselskaber! Det er sket mange gange i Sydamerika, når de amerikanske kapitalinteresser ikke brød sig om en ny regering. Her nytter militær ingenting.

Men militæret har en anden rolle. Det kan bruges som en international politistyrke, der kan lægge sig imellem, når to grupper i et andet landområde er i gang med en voldseskalering, som de ikke selv formår at stoppe. Det har vi historisk haft et beskedent held med på Cypern og Balkan. Men militæret skal så være indrettet med dette mål for øje, og have et omfang, der gør det muligt at vise, at selv om vi er små, har vi i verdens øjne, vor gode vilje til at hjælpe med at være konfliktdæmpende. Det betyder, at militæret skal *organiseres* som en politistyrke og ikke som en hær.

Økonomiske angreb

Ved at reducere militæret kan spares nogle penge, og dem er der god brug for til at imødegå fremtidige økonomiske trusler. De skal opspares i en uafhængig national fond til at imødegå trusler fra kapitalinteresser om at trække sig ud af landets næringsliv, noget der meget vel kan hænde i forbindelse med de konflikter, der fremover kan forventes omkring olie og vigtige råstoffer. Eller med udgangspunkt i en destabilisering af de i dag stabile vestlige samfund pga. klimaændringer.

Eller lad os sætte sagen på spidsen, ønsker Danmarks befolkning, som vi i Visions-Partiet, at starte på at indrette samfundet:

- Så næringslivet betragtes som en værdikæde, hvor de enkelte led, som f.eks. råstofleverandører, producenter, distributører og forbrugere, betragter hinanden som venner eller brødre, hvor alle skal have det de har fornødent, for at kæden kan holdes vedlige til alles fordel.
- Og at tankelivet's skoler, universiteter, kunstnere, forsknings- og udviklingscentre kan arbejde uden ydre tvang, men alene ud fra de idealer, visioner og den skabertrang, som de der beskæftigede har. Uden sponsorater som binder disse frie livskræfter.
- Samt at der i retslivets forhold skal herske lighed for alle, både personer og organisationer. Lobbyvirksomhed og kapitalindflydelse for at bøje lovgivningen og retsafgørelser til fordel for bestemte grupper skal ikke være mulig.

Så vil de af dagens kapitalinteresser, der søger en dominerende indflydelse på både tankelivet og retslivet og betragter næringslivet som en kamp mellem 'sindssyge' hunde, hvor alt i princippet er tilladt, opleve, at deres interesser er truede og benytte de muligheder de har til at forhindre en sådan gryende udvikling. Til at dæmme op på de skader, som dette vil medføre på samfundsstrukturen, vil en uafhængig national fond være uundværlig.